

71

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A. DONÁTH, GY. FAȘKERTHY și E. HAAS

MISTERELE UNEI CURSE

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Donáth András – Fáskerthy György – Haás Endre

MISTERELE UNEI CURSE

* * * *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
71

Traducere din limba maghiară de
CONSTANTIN OLARIU

Nr. 72. — *„Misterele unei curse"* de A. Donáth, Gy. Fáskerthy şi E. Haás.

Dragi cititori,

Numeroşi corespondenţi ne informează că în localităţile lor nu vin regulat fascicolele colecţiei. Tirajul acesteia fiind constant, explicaţia trebuie căutată în inegala ei difuzare în ţară. Singura modalitate eficace ca să remediaţi această defecţiune este să vă abonaţi la colecţia noastră.

In felul acesta, nu numai că vă veţi asigura primirea regulată a broşurilor şi veţi înlătura descompletarea lor, dar ne veţi ajuta şi pe noi, dîndu-ne posibilitatea să constatăm mai exact interesul pe care-l trezeşte colecţia în rîndurile voastre pe regiuni, raioane şi localităţi.

Tineri şi tinere,

Scrieţi-ne impresiile voastre despre lucrările care apar în colecţie! Sînteţi mulţumiţi de încercarea noastră de a vă da povestiri cu o tematică tot mai variată? Ce lucrări v-au plăcut mai mult în ultimele luni?

Dacă sînteţi mulţumiţi de colecţia noastră, răspîndiţi-o printre prietenii, colegii şi tovarăşii voştri de muncă!

Coperta-desen: D. IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Marele cotidian parizian „Journal d'Europe", pentru a-şi mări tirajul, donează un premiu de 100 milioane de franci cîştigătorului cursei cicliste Khartum-Cairo-Suez-Port-Said-Suez-Cairo. Vestea produce o mare vilvă în lumea întreagă. Trusturile de bookmakeri se pun în mişcare spre a recolta pariurile amatorilor de sport.

Bookmakerul londonez Jim Norton, la ordinul unui „boss" american, pleacă în Brazilia, în adîncul pădurilor virgine de pe Amazoane, la vila singuratică a profesorului Miguel Camberra, care a inventat un medicament numit „Mepocalina". Acest drog are particularitatea de a spori, pentru un timp limitat, puterile fizice ale oamenilor. La sfîrşitul tratamentului însă, Mepocalina provoacă nebunia celor care au fost dopaţi.

Adevăratul nume al lui Camberra este dr. Heinz Krause. Acest Krouse fusese în timpul războiului comandantul unui lagăr nazist, unde pe pielea internaţilor făcuse experienţe, al căror rezultat a fost omorîrea a 40.000 de oameni.

Trusturile americane l-au salvat pe acest criminal din mîna tribunalului internaţional de la Nürnberg. Trusturile de bookmakeri încearcă, cu ajutorul Mepocalinei, să cîştige marea cursă.

Ziarista Yvonne Charpentier de la ziarul „Vie ouvrière" se pregăteşte să plece în Egipt, la marea cursă, în calitate de corespondentă. În anticamera Federaţiei Franceze de Ciclism face cunoştinţă cu Roger Bertrand, tînăr muncitor de la uzinele „Renault" şi ciclist amator, care, la îndemnul tovarăşilor săi de muncă, vrea să participe şi el la cursă. Întrucît federaţia nu vrea să-l includă în lotul oficial, muncitorii fac o colectă ca să-i asigure plecarea.

La Roma, la o agentură de invenţii, se prezintă un olandez ciudat, Van Kappen, spre a-şi breveta un motoraş minuscul de mare putere. Mai mult din glumă, obţine un avans de 5.000 de lire.

Marea caravană a concurenţilor porneşte de la Khartum. Un outsider necunoscut, Horst Müller, începe să se impună faţă de marii favoriţi: Edmondo Diaz, Michel Serpente etc. Horst Müller, sub supravegherea lui Jim Norton, e dopat cu Mepocalină de către profesorul Miguel Camberra. „Bossul", yankeul Garry Stapleton, trimite în Egipt pe „ziaristul" Clarck Masson ca să-i urmărească pe cei trei.

Yvonne Charpentier îl regăseşte pe Roger Bertrand printre concurenţi. Deşi necunoscut, tînărul muncitor francez reuşeşte din primele zile să ţină pasul cu marile vedete ale curselor rutiere. Yvonne se împrieteneşte cu Charter, un ziarist englez, împreună cu care urmăreşte cursa. Face cunoştinţă şi cu Abu Hasan, un concurent egiptean, student în medicină.

Printre concurenți îl regăsim și pe inventatorul olandez Van Kappen, cu toate că vîrsta și condiția sa fizică nu l-ar fi îndreptățit să se considere un sportiv de performanță.

Într-una din primele zile ale concursului, Yvonne descoperă un elicopter misterios, care urmărește îndeaproape caravana concurenților.

Din etapă în etapă, desfășurarea cursei devine tot mai dramatică. Încă nu se poate întrevedea cine va fi cîștigătorul: „consacrații" Edmondo Diaz, Michel Serpente sau „robotul" Horst Müller, care sub acțiunea Mepocalinei cîștigă din ce în ce mai mult teren. Și Abu Hasan se menține printre principalii pretendenți. Roger Bertrand luptă curajos, dar adevărata „revelație" rămîne „tomnaticul campion", inventatorul Van Kappen. Pînă cînd?

(Continuare din numărul trecut)

— Uite, nu găsesc aici ceea ce mă interesează. Poate ai putea să mă ajuți.

— Vai, cu toată dragostea! făcu bătrînul, cu chipul luminat de bucurie. Dar ce-ați vrea să fac?

— Uite, am aici o fotografie. Pe omul acesta aș dori să-l găsesc... Săracu', mi-a fost unchi și nu știu dacă mai e în viață, cum aș putea da de el...

Pierre întinse arhivarului fotografia lui Camberra trimisă de Yvonne la cererea lui Locorde.

— N-o să fie prea ușor, dar pentru artă sînt în stare să fac orice. Nu prea mă pricep, după cum ți-am mai spus, dar îmi place foarte mult. „Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?..." * declamă arhivarul cu mîna ridicată, apoi strănută din răsputeri și dispăru după un maldăr de dosare prăfuite...

„În loc de Egipt, Nürnberg — își zise Pierre ștergîndu-și nădușeala de pe frunte. Iar între timp Gise se distrează. Frumoasă meserie mi-am ales, n-am ce zice."

Oftă, apoi începu din nou să frunzărească într-un dosar din fața lui și adormi.

*
* *

Yvonne se căznea să scoată cît mai repede banda din aparatul ei mititel, în timp ce obrajii îi ardeau de emoție. Pe banda îngustă de hîrtie se vedea linia neagră a unui grafic, frîntă în unghiuri ascuțite. Văzînd-o, fata sări în sus ca arsă, alergă la telefon, apoi se repezi iarăși la geam și se uită din nou la banda de hîrtie.

— Avea dreptate Roger! zise încet și alergă din nou la telefon.

— Dați-mi vă rog 439!

Centrala hotelului „Semiramida" îi dădu din nou legătura.

— Hallo, Bertrand?

— Eu.

— Vreau să-ți spun că nu te-ai înșelat...

---

* „Cine călărește atît de tîrziu prin noapte și vînt?" — începutul cunoscutei poezii a lui Goethe „Craiul ielelor" *(N. R.)*

— Vin îndată.

Bertrand închise telefonul şi nu peste mult apăru în camera Yvonnei. Se uitau amindoi la curba de tuş, pe urmă Yvonne avu impresia că-i sare inima din loc. Făcu un pas înapoi şi se lăsă într-un fotoliu.

— Nu mai încape nici o îndoială... Rămîne doar de văzut...

Bertrand se opri. Inima lui bătea tot atît de nebuneşte ca a fetei.

— Cred că cel mai simplu va fi să vorbim cu el. Mărturisesc că mi-e puţin ruşine. Mă simt de parcă nu el, ci eu aş fi făcut o trăsnaie. Dar ce să-i faci...

— Ei, haide să vorbim cu el! hotărî Bertrand.

* * *

— Miinile sus! ţişni Yvonne în cameră.

Van Kappen tocmai se bărbierea.

— Sînt Yvonne Charpentier, reporter al gazetei „Vie ouvrière".

— Încîntat. Iertaţi-mă că am uitat să vă invit să asistaţi şi la săpunit, zîmbi Van Kappen întorcîndu-se.

Apoi trecu cu aparatul peste ultimul clăbuc de săpun pe care-l mai avea pe obraz, se spălă şi, după ce-şi termină toaleta, îmbrăcă o haină.

— Vă rog să luaţi loc.

Se aşezară cîteştrei.

— Cu ce vă pot fi de folos? Vreun interviu?

— Exact! răspunse Bertrand.

— Aştept întrebările, rosti grav Van Kappen.

— Ia spune, nu ţi-e ruşine? îl întrebă Bertrand.

— He-he-he... o-ho-ho...! pufni spiritual Van Kappen. Adică tăbărîţi peste mine, mă siliţi să-mi pun haina pe căldura asta şi pe deasupra...

— ...îţi mai spunem că eşti şi un escroc!

— Hm! Exortium ex abruplo[1]. I-ar fi făcut cinste pînă şi lui Cicero.

— Numai că dumneata nu eşti Catilina, ci un pungaş mai mare chiar decît Cicero, îl luă acum Yvonne serios. Uită-te încoace! şi îi întinse cu un gest acuzator banda de hîrtie. Van Kappen luă banda şi o cercetă cu atenţie.

— Nu sînt medic, zise, restituind-o cu un gest plictisit.

— Poate vrei să-mi spui că nu eşti nici fizician, mîrîi Roger, aplecîndu-se înainte. cu o privire care nu vestea nimic bun.

— Ba fizician sînt, dar nu vrea nimeni să mă creadă.

— Ei vezi?! Ştii ce-i asta?

— Nu ştiu.

— O bandă. O bandă care înregistrează un-de-le ul-tra-so-no-re. Undele produse de bicicleta dumitale!

Van Kappen sări în picioare, se uită o clipă înmărmurit la Bertrand, apoi se repezi la el şi-l strînse mîna cu entuziasm:

— Mulţumesc, mulţumesc din tot sufletul! Bine că s-a găsit! Nu ştiam de ce pierd o jumătate de cal putere. Nu izbuteam să ies la socoteală. Fenomenal!

Începu să se plimbe vesel prin cameră, apoi luă o hîrtie şi, în

---

[1] În sens de „intrare în subiect fără pregătire" *(N. A.)*.

timp ce mergea tot mai grăbit, o umplu de însemnări. Bertrand şi Yvonne urmăreau cu privirea pe sportivul uscăţiv aşa cum urmăreşte publicul zborul unei mingi de tenis. Încoace şi-ncolo! Li se părea că amîndoi au înnebunit de-a binelea. În sfîrşit, Bertrand sări în picioare şi-l apucă de braţ pe omul care alerga de colo-colo ca un bezmetic.

— Ce-ai păţit? îl întrebă, scuturîndu-l de braţ. Ai căpiat?

— Nu-nţelegi? Vibrează axa! Produce unde, prin asta se pierde energie. Colosal. Bine că nu s-a făcut bucăţi!

— Într-adevăr, e foarte bine, dar am impresia că mai degrabă mă fac eu bucăţele dacă nu-mi explici cum vine treaba asta. Căci, la urma urmei, dumneata, de bună-seamă, eşti un om de ştiinţă. Chiar de-ai fi escroc, noi te iertăm dacă abandonezi cursa... Nu-te-de-mascăm! declară Yvonne solemn.

— Nu! Pînă aici! Vreau şi pretind chiar să mă demascaţi! Acum, imediat, pe loc! Demascaţi-mă!

Yvonne se prăbuşi în braţele lui Bertrand. Ciudat: nu se simţea cituşi de puţin rău.

CAPITOLUL XII

— Pretind să fiu demascat!... Calvarul unui inventator!... „Vie ouvrière"! Édition spéciale! „Vie ouvrière"!... De cîte ori a fost dat afară Van Kappen!? Escroc sau geniu?!... „Vie ouvrière"!

Garrance cumpără ziarul. Trecu la repezeală peste articolul din pagina întîi, apoi, după ce termină coloana a doua, trecu la pagina a treia.

„...Aşa am descoperit cum a ajuns Van Kappen printre primii pe tabela de concurs. L-am vizitat la hotel. Deşi era extrem de ocupat, ne-a primit totuşi foarte amabil.

— Nu vă deranjăm? l-am întrebat politicos.

— Ba da! răspunse el şi mai politicos. Un interviu?

— Da. Sînt corespondent al gazetei «Vie ouvrière».

— Aha! E cu totul altceva. Pentru «Vie ouvrière» vă stau cu plăcere la dispoziţie. De acolo n-am fost dat afară niciodată.

— De ce? îl întrebă colegul meu.

— Pentru că n-am fost niciodată pe la dumneavoastră, zise Van Kappen, închizîndu-şi caietul cu însemnări. Prin urmare, dacă n-am încotro, poftim. Aştept întrebările.

— Numele?

— Van Kappen.

— Vîrsta?

— Treizeci şi opt de ani, născut la Amsterdam. Am făcut doi ani de politehnică, sînt ciclist de la vîrsta de şase ani, mîncarea preferată brînza Romadour, băutura preferată apa, neînsurat şi fără copii. Avere n-am, la cinematograf nu merg, de doi ani am început să chelesc, altminteri sînt sănătos tun...

— Ce problemă vă preocupă în prezent?

— Cum să scap de dumneavoastră.

I-am vîrît graficul sub nas.

— Vă aduceţi aminte de maşinuţa care a stropit şoseaua cu ulei?

— Da, cred că şi Sf. Petru ştie de ea!

— Ei bine, bănuind că bicicleta dumneavoastră produce unde ultrasonore, noi v-am urmărit. Dat fiindcă aceste unde se propagă de

cinci ori mai repede în mediul lichid decît în aer, am turnat ulei pe şosea, iar detectorul nostru a semnalat prezenţa undelor ultrasonore. V-am şi fotografiat. Iată rezultatul.

— Bine... bine, dar cum aţi ajuns să mă bănuiţi ?

— Trecînd pe lîngă o pompă de benzină, am observat că un arab se închină în faţa unei minuni. Apa s-a amestecat cu uleiul. Un alt arab s-a hotărît să plece la Meca atunci cînd aţi căzut în apă, iar undele produse de bicicleta dumneavoastră au amorţit broaştele. Iată.

Van Kappen s-a purtat ca un adevărat inventator. Ne-a mulţumit că l-am ajutat să elimine cîteva deficienţe ale aparatului său şi ne-a interzis să trecem discuţia sub tăcere.

— Demascaţi-mă ! Vă pretind să mă demascaţi ! insistă inventatorul. N-am nici un motiv să mă ruşinez. Societăţii să-i fie ruşine ! Şi greşiţi dacă credeţi că sînt ciclist. Vă-nşelaţi amarnic. Sînt o minge de box, sau, dacă vreţi, un aviator fără aripi, sau, mai exact, un manechin pentru pălmuit... Aveam douăzeci şi doi de ani cînd mi-a murit tata. N-am putut să mai urmez politehnica. Eram sărac, ca şoarecele de biserică. Am muncit ca desenator tehnic, maistru turnător, strungar, şlefuitor de sticlă, lăcătuş. În sfîrşit, acum vreo şase ani, mi-a licărit în minte ideea unei invenţii. Invenţia nu este decît un motor mititel de mare randament, acelaşi motor pe care l-aţi depistat dumneavoastră, acelaşi motor care m-a ajutat să mă clasez printre primii la această cursă, acelaşi motor care — fără să-mi dau seama — produce unde ultrasonore...

Aici Van Kappen se opri. Vedeam cum se frămîntă, stînd în cumpănă ce să ne spună din viaţa lui chinuită, din calvarul inventatorului lipsit de legături.

— Am înjghebat primul model. Nu mi-a reuşit. Am căutat un birou pentru invenţii la Amsterdam. Mi-au arătat uşa. Am părăsit Olanda, am cutreierat Parisul, Berlinul, Stockholmul, Bruxellesul, Londra... Pretutindeni am fost gonit... În sfîrşit, am întîlnit la Roma un ins pe jumătate ţicnit care mi-a dat 5.000 de lire, mai mult ca să scape de mine decît din încredere în invenţia mea. Mi-am terminat lucrarea. Am construit forma definitivă a motoraşului şi acum iată-mă aici... Şi ce rost ar avea să vă mint ? M-am înscris la această cursă în speranţa că doar-doar voi reuşi să fac rost de bani ca să plătesc taxa de brevetare. M-am zbătut destul pentru ca, în sfîrşit, să am dreptul să mă bucur de roadele invenţiei mele.

— Bine... dar cum aţi procedat ? îl întrebă colegul meu.

— Motoraşul meu este un motor în colivie, lung de opt centimetri, cu un diametru de doi centimentri şi jumătate. Axul său este echilibrat magnetic şi se învîrte într-un lagăr de aer sau ulei, nu de metal. Ambele capete ale axului sînt finisate la calitate medie, adică sînt la fel ca ale unui ax normal, motorul are 300.000 de turaţii pe minut fără sarcină şi 30.000—60.000 în sarcină...

— Înţeleg, zise colegul meu.

— Nu-nţelegi nimic, îl reduse la tăcere Van Kappen.

— Am montat motorul în centrul axului bicicletei, mai bine zis am înlocuit axul normal cu un ax gol pe dinăuntru, iar golul l-am umplut cu ulei. Cînd motorul porneşte, pune în mişcare moleculele uleiului, transmiţînd lichidului o parte din numărul turaţiilor. Lichidul face ca asupra inelelor de acoperire să ajungă un număr de turaţii foarte redus, pe care pot să-l reglez exercitînd o presiune variabilă asupra masei uleiului. Uleiul ar prelua o parte din energie şi în cazul

in care axul ar fi şlefuit foarte fin, dar din cauză că el nu este bine finisat, la un număr de turaţii atit de ridicat fiecare asperitate, oricit de mică, funcţionează ca o gheară care se infige in masa uleiului. Intensitatea magnetică se schimbă automat. Dacă axul se apropie numai cu a milioana parte dintr-un milimetru de unul dintre magneţi, cimpul celuilalt magnet creşte automat şi proporţional cu mărimea devierii, şi în felul acesta axul revine la locul lui...

— Şi cum aţi soluţionat această problemă? l-am intrebat pe inventator.

— Cu ajutorul unei celule fotoelectrice minuscule. Dar vă rog să n-aveţi pretenţia să vă dau chiar toate amănuntele.

— Bine... dar curentul? De unde aţi luat curentul? il intrebă colegul meu.

— N-aţi văzut că mă căram cu trei termosuri?

— Ba da, dar nu sinteţi singurul care foloseşte trei termosuri.

— In schimb sint singurul in ale cărui termosuri se afla altceva decit zeamă de lămiie sau de portocale.

— Şi anume?

— Invelişul termosurilor mele este o baterie solară, iar in interiorul lor se află acumulatoare... Numai in partea de sus a termosului de la mijloc am lăsat loc pentru 200 grame de lichid răcoritor... Vă mărturisesc că pe tot drumul imi venea să turbez pentru că motorul meu nu scotea randamentul la care mă aşteptam. Acum insă inţeleg totul. Problema a fost rezolvată de dumneavoastră. Fie că vibrează axul, fie că se produce undeva un curent aerian interior, in orice caz formarea undelor ultrasonore cauzează o simţitoare pierdere de energie. Mai exact, randamentul de acţionare al motorului este micşorat cu totalul energiei pe care-o reprezintă undele ultrasonore şi pierderea de căldură. Vă mulţumesc că m-aţi detectat.

— Cu plăcere! spuse colegul meu, inclinindu-se politicos.

Ne-am luat rămas bun de la Van Kappen.

Aş vrea să mai adaug doar că am văzut motorul cu ochii noştri şi ne-am convins de randamentul său tot cu ochii noştri.

Sper că acest articol nu va constitui unica bucurie a lui Van Kappen.

Yvonne Charpentier"

Garrance ajunse la Jardin des plantes şi era atit de cufundată in lectura articolului incit fu cit pe-aci să calce in picioare un pui de om care se juca in nisip. Ridică băieţaşul in braţe, il sărută, apoi se intoarse şi plecă grăbită.

CAPITOLUL XIII

De foarte departe se percepeau crimpeie din melodiile cintate de orchestra braziliană, melodii care-ţi răscoleau singele. Chelnerii italieni şi roiul de ospătari arabi alergau ca nişte năluci printre mesele aşezate pe terasa de pe acoperişul hotelului „Semiramida". Sub balustradă, in adincime, se rostogoleau majestuoase undele Nilului, obosit de atita muncă, imbătrinit de atita drum. In dreapta, cartierul european părea scăldat intr-o mare de flăcări. La stinga, dincolo de apă, numai măruntele lampioane albastre ale stelelor mai aruncau o lumină slabă asupra mahalalelor nenorocite, ascunse sub vălul intunericului. In centrul oraşului goneau maşini şi tramvaie, in timp ce

la periferii fîntînile cu roată scirțiiau la fel ca și acum șase mii de ani, iar găletile de lut, umplute cu apă, se ridicau la fel ca pe vremea primilor faraoni.

— Imi dai voie? întrebă Charter.

Yvonne il răspunse cu un gest negativ. Avea in față al treilea pahar de coniac și simțea că i se urcase băutura la cap.

— Frumoasă noapte! observă Bertrand.

— Așa e întotdeauna, răspunse Abu Hasan. Dacă nu suflă Chasminul, vintul fierbinte de primăvară.

— Hai să facem o plimbare! le propuse Yvonne, ridicindu-se.

— Pe mine mă iertați, dar trebuie să-mi termin articolul, se scuză Charter, luindu-și rămas bun.

Yvonne și Bertrand schimbară o privire semnificativă. Abu Hasan se intoarse și făcu semn chelnerului. Era pentru prima dată, de cind se intilniseră aici la cursă, că Charter nu-i insoțea.

— Miine-i zi de repaus, sper că vii cu noi?! întrebă Yvonne, uitindu-se in ochii colegului ei.

— Firește, răspunse Charter, apoi se intoarse și plecă grăbit. Roger se uită în urma lui oarecum intrigat.

— Pesemne norul de parfumuri il ustură la ochi, bombăni abia perceptibil, dar, in sfirșit, cine știe!...

După ce-și plătiră consumația, o luară pe Yvonne de braț și porniră tăcuti prin oraș, învăluiti de noaptea călduță, luminată de stele...

*

* *

— Buf! Bum!... pumnii lui Pierre Moineaux izbeau in uriaș ca niște baroase.

Dar colosul din fața lui, cu mușchii ca piatra, nu se lăsa, dădea și el, apoi incepu să scuipe. Lui Pierre i se păru că se-neacă. Se zbătea după aer dădea din picioare... „Gaze! — urlă desperat... gaze...", dar nu-și găsea masca. În fața ochilor săi țișneau lumini galbene, simțea că leșină. Cu ultimele rămășițe ale puterilor sale dădu un brinci ursului care ii stătea peste piept! Bum!... ursul căzu, de-i trosniră toate ciolanele, iar Pierre se trezi. Se uită zăpăcit in jurul său, apoi zimbi in silă. In fața lui, lingă el, sub masă, zăceau mormane de dosare groase...

— Pesemne am adormit, și toată vărzăria asta plină de praf mi s-a prăbușit peste cap.

Oftă adinc, apoi adună dosarele și-și văzu de treabă. Căuta de două zile dosarele lui Camberra. Făcu cunoștință cu toate ororile regimului nazist, dar nu reușea să dea de dosarul persoanei din fotografie.

Arhiva Tribunalului din Nürnberg e mai afurisită decit o junglă! constată Pierre. Apoi se apucă din nou de treabă.

Se trezi că cineva il scutură de umăr.

— Herr Moineaux... Aber Herr Moineaux... v-am spus doar că asta nu-i treabă pentru un artist. Și Cristina mea imi spune că nu-i intră-n cap cum poate să mă lase să stau tot mereu intre maldărele astea de dosare prăfuite. Sărmana de ea, și-a sacrificat intreaga ei viață pentru mine. Dar ce să-i fac, dacă mă iubește atit de mult! Pe mine nu m-a inzestrat dumnezeu cu așa un talent... Biata mea Cristina! suspină arhivarul. Poftim dosarul! Intinse lui Pierre o mapă

albastră: fotografia seamănă foarte mult cu aceea a unchiului dumneavoastră, numai numele nu se potriveşte. Vă rog să nu vă supăraţi că v-am trezit...

Pierre deschise mapa, aruncă o privire asupra primei hîrtii, apoi se repezi la bătrînul arhivar.

— Mulţumesc! zise Pierre, apoi strănută zdravăn. Vă foarte mulţumesc. El este. N-am să uit niciodată serviciul pe care mi l-aţi făcut. Vă voi dedica un sonet. Nu, vă rog să nu protestaţi, insistă Pierre, văzînd că bătrînul arhivar îşi ridică mîna cu modestie. Am să scriu o odă despre dumneavoastră, un roman, o epopee. Vă mulţumesc! mai spuse, strîngînd din nou mîna omuleţului mărunt, apoi se aşeză şi începu să studieze dosarul.

— Dar nu pricep, parcă spuneaţi că sînteţi actor.

— Nu-i nimic! replică Pierre, făcînd un gest cu mîna, dumneavoastră mă inspiraţi! apoi începu să examineze din nou cu atenţie fotografia, pe care scria cu litere caligrafice: „Dr. Heinz Krause".

„Aşa. Prin urmare ăsta ţi-e numele adevărat!" — bombăni Pierre. În afara fotografiei, dosarul mai cuprindea zece foi scrise la maşină. Pierre se apucă să parcurgă materialul, dar rămase decepţionat de la primele rînduri. Foile scrise la maşină nu conţineau datele personale ale doctorului, ci erau o listă cu numele judecătorilor, procurorilor, funcţionarilor judecătoreşti prin a căror mînă trecuse dosarul. Pierre căută să extragă tot ce putea fi interesant, constatînd cu acest prilej că originalul dosarului ajunsese la Garry Stapleton, şeful serviciului de contrainformaţii al trustului „General Chemical", şi o parte a copiei încăpuse pe mîna lui Paul Werner, şeful serviciului de contrainformaţii de la „United Anilin Comp.", pe cînd partea cealaltă a copiei se găsea la ziaristul Carlo Tavello.

Pierre nu-l cunoştea pe primii doi, dar despre Carlo Tavello ştia că este un ziarist comunist, ba îşi mai aduse aminte şi de faptul că trăia în America... Pierre făcu o copie şi după fotografia din dosar, apoi se pregăti să-şi ia rămas bun de la bătrînul arhivar. Bătrînul părea tare încurcat.

— Herr Moineaux, începu... Eu, cum să vă spun... noi am fi foarte bucuroşi dacă ne-aţi face cinstea să veniţi să luaţi mîine masa la noi... Cristina mea ştie să tricoteze nişte pulovere de toată frumuseţea, adică, să vedeţi, eu i-am vorbit de dumneavoastră... şi face un pudding minunat...

— Colosal! zise Pierre strîngînd din nou mîna unchiaşului. O poetă care ştie să tricoteze pulovere frumoase şi pe deasupra mai face şi un pudding excelent e ceva cum numai o dată se întîlneşte în viaţă. Viu neapărat! îi promise bătrînului, în timp ce se apucă să ticluiască în gînd scrisoarea prin care se va scuza...

•

•

— Ce vedeţi aici nu este adevărata faţă a oraşului Cairo, le spuse Hasan. Azi oraşele nu se mai construiesc, ci se toarnă în forme. Noile oraşe seamănă unul cu altul ca două picături de apă.

— Şi cu ce le deranjează că acest cartier, Ismailia, este mai curat decît celelalte? întrebă Roger.

— E mai curat, dar e mort. În acest cartier domină betonul. Aici n-au cuvîntul decît tramvaiele şi maşinile. Ai putea tot atît de bine

să spui că te afli la Sidney sau la Şanhai, la Berlin sau la Los Angeles. Pietrele grăiesc, betonul este mut...

— Măcar de-ar fi pretutindeni mai multă tăcere şi mai puţină murdărie.

— Ai dreptate. Poate că va veni şi o vreme cînd omenirea va renunţa la amintirile sale, dar tot îmi va părea rău după El-Kahera. Această suprafaţă, ceva mai mică de trei sute de kilometri pătraţi, e un fragment din istoria vie a culturii omeneşti. La şase kilometri de noi se află Sfinxul şi piramidele. Nici astăzi nu se cunoaşte încă o formă de construcţie mai trainică decît piramida. Acum 5.400 de ani, canalul sudic care porneşte din camera regală a piramidei lui Khufu, pe greceşte Kheops, indica precis unica zi a anului în care soarele şi Sirius se urcau pe cer exact în acelaşi timp. În această zi începea în fiecare an cea mai mare sărbătoare a popoarelor din valea Nilului, revărsarea fluviului...

— Sînt operele unor tirani nebuni aceste piramide, zise Yvonne foarte gravă.

— Construirea lor s-a făcut din ordinul unor tirani nebuni, dar pietrele au fost cărate de mii de oameni din popor, de mii de sclavi puternici şi talentaţi. Aceşti uriaşi de piatră constituie monumente veşnice, nu numai ale grandomaniei omeneşti, ci şi ale ştiinţei omeneşti, ale omului care luptă cu natura, care supune natura... Pietrele din trecut povestesc deopotrivă victoriile omului care se zbate, ca şi tragedia lui. Vă spuneam doar că pietrele sînt grăitoare...

Yvonne şi Bertrand păşeau tăcuţi alături de zveltul lor prieten. Hasan înainta cu paşi uniformi, în ritmul gîndirii sale echilibrate. Părea că uitase complet de însoţitorii săi, atît era de cufundat în gîndurile lui. Ajunseră într-o piaţă deschisă, iar vîntul, care aducea miros de sare, se înteţi. Hasan se întoarse către oraşul vechi; porniră spre moscheea El Adhar, îndepărtîndu-se de matca Nilului...

— Intrările străvechilor temple sînt toate îndreptate spre răsărit, după cum tot spre răsărit privesc şi locaşurile de rugăciune de mai tîrziu.

Cei mai mulţi europeni socotesc că şi moscheea e un templu. Este o eroare. Strămoşul moscheei a fost o şură în care se uscau curmalele. Intr-o asemenea şură şi-a ţinut Mahomed primele sale mari cuvîntări, la Yathri denumit pe urmă Medina. De abia în anul 622 a transformat califul Valid şura în moschee. În felul acesta s-a născut Mihrabul, locaşul de rugăciune, căruia mai tîrziu i s-a adăugat livanul, curtea şi pe urmă hanefia, fîntîna în care credincioşii îşi spălau mîinile. Peretele ce arată înspre Meca, zis Kiblad şi Mikrad, nişa de rugăciune sînt de dată cu mult mai recentă. El Adhar nici nu este o adevărată moschee, căci are un trecut doar de patru sute de ani. Este propriu-zis o universitate, un seminar al Islamului. Aici se adună tineri din toate statele lumii mahomedane ca să devină oameni învăţaţi, să se întoarcă şeici...

— Cum poţi să spui că nu-i o adevărată moschee? întrebă Bertrand.

— Foarte simplu. Adevărata moschee este o curte deschisă, nu o clădire acoperită. Construcţiile acoperite au fost introduse de turci după 1453, adică după căderea Constantinopolului. Au imitat catedrala Aya Sofia din Constantinopole, din a cărei clopotniţă s-a născut apoi minaretul... Cea mai veche moschee din Egipt, Amra, a fost ridicată de Amr Ibn el As, marele vizir al califului Omar, care,

în numele păcii şi al dragostei de oameni, a venit să jefuiască Egiptul. Totuşi noi, arabii, am lăsat în urma noastră cîteva grămezi de piatră grăitoare, care vor povesti cum am ştiut să prelucrăm arama, oţelul, cum am învăţat jumătate din lume să ţeasă covoare, cum am izbutit să facem o faianţă fină aproape ca porţelanul. Dacă Al Chavizmi nu s-ar fi apucat să traducă în latineşte algebra noastră, Europa ar fi cunoscut cu mult mai tîrziu această ştiinţă. Dacă n-am fi îmbogăţit tezaurul basmelor înţelepte cu „O mie şi una de nopţi", dacă Gheber şi Avicenna n-ar fi scos la lumina zilei din retortele magiei negre cîteva substanţe noi, acizi noi şi procedee noi, ne-am prezenta mai săraci în faţa lumii decît sîntem astăzi. Fiecare clădire veche, fiecare arabesc constituie cîte un memento viu al zbaterilor zbuciumatei omeniri. Vă spun deci: pietrele sînt grăitoare...

Hasan tăcu. Vîntul se mai răcori, iar străzile se goliră cu încetul. Yvonne simţi un fior.

— Ţi-e frig? o întrebă Hasan.

— Nu. Nu mi-e frig... Mă gîndeam la felah. La felahul ai cărui strămoşi au construit piramidele, oraşele califilor, moscheele şi care astăzi încă o duce greu, aproape ca acum şase milenii, ca acum cinci veacuri ori ca acum o sută de ani...

— Două lucruri trebuie să înfăptuiască omenirea ca să trăiască mai fericită, spuse Hasan. Trebuie să înfăptuiască societatea fără asupritori şi asupriţi, care nu numai să dezvăluie tainele naturii, ci să înveţe să şi folosească spre binele ei legile naturii, pe care a ajuns s-o cunoască, şi trebuie să scape de stafiile pe care şi le-a făurit singură, întîi după chipul şi asemănarea dobitoacelor, iar mai tîrziu după acela al omului, indiferent dacă îi zice Bess, zeul cu chip de broască, ori Zeus, părintele fulgerelor, sau Odhin, Alah ori altul fără fiinţă, făurit din alte însuşiri omeneşti! Uitaţi-vă într-acolo! le arătă Hasan spre nord-est. Acolo se şi clădeşte lumea nouă...

Braţul întins al lui Hasan arăta ca o săgeată care indica drumul spre nord şi răsărit...

Se întoarseră tăcuţi din drum şi ajunseră pe jos în faţa hotelului „Semiramida".

„La Illah il Allah, Mahomet rasul Allah" — răsună deodată glasul muezinului care chema credincioşii la rugăciune. Pe cer apăruse globul roşu al soarelui.

CAPITOLUL XIV

PARIS

— Tempo Serpente! strigă Garrance, smucind încă o dată cravata lui Charles. Acesta îşi scoase limba cu resemnare, în timp ce bietul băiat, aproape strangulat, medita asupra problemei dacă este sau nu neapărată nevoie ca dragostea să se manifeste prin asemenea tentative de omor.

Pe ecranul aparatului de televiziune, imaginea grupului cicliştilor din plutonul de frunte se legăna uşurel. Nu se putea desluşi faţa concurenţilor, în schimb numerele pe care le purtau pe spate se puteau distinge cu toată claritatea.

Micul grup şedea la Paris într-o cameră din apartamentul în care locuiau părinţii lui Charles (noul logodnic al Garrancei) şi urmărea prin televiziune desfăşurarea cursei...

EGIPT, ÎN ELICOPTERUL CARE URMĂREŞTE CURSA

— ...De ce nu răspunzi cînd te întreabă omul? se interesă Yvonne, lăsînd să cadă tocul de piele al aparatului „Leika" în capul lui Charter.

— Uamauamkmauam ! răspunse acesta.

— Dumneata crezi că ţi-ai făcut datoria stînd aici pe burtă şi urmărind cursa, în timp ce eu mă omor notînd tot ce cotcodăceşti în caruselul ăsta.

— Uaaaaamauaaam ! urlă Charter.

— Haide, scoală-te şi mai notează şi dumneata, văd că iarăşi nu eşti bun de nimic.

Charter se ridică în picioare de pe fundul elicopterului cu emiţătorul de televiziune şi, în sfîrşit, îşi scoase din gură stiloul, pe care Yvonne găsise de cuviinţă să i-l vire între fălci atunci cînd se terminase cerneala din ei şi se văzuse nevoită să noteze cu creionul, căci era urgent.

— Poftim, acum poţi să treci dumneata cu nasul la polizor, zise Charter politicos, cedîndu-i locul.

Yvonne se culcă pe burtă, uitîndu-se prin geamul deschis din fundul elicopterului. Cu toate că aparatul nu înainta cu viteză, vîntul îi înroşi în curînd şi ei nasul...

PARIS

... — Vai, îl depăşeşte ! ţipă în clipa aceasta Garrance, colega de facultate a Yvonnei, fără să poată pricepe de ce a scos şi prietenul ei un ţipăt atît de strident, cînd ea nu-i dăduse decît un biet ghiont.

— Dar mai astîmpără-te, scumpa mea ! făcu indignată mama lui Charles.

— Charles, unde-mi eşti, Charles? Uite că Diaz i-o ia înainte !... şopti Garrance speriată... De altfel vă cer iertare, se adresă mamei lui Charles.

— Fii liniştită, fetiţo, mai trăieşte. S-a dus numai să-mbrace o cămaşă cu gulerul deschis, ca să nu mai aibă nevoie de cravată.

EGIPT, MOTOCICLETA LUI NORTON...

— ...Acum, vorwärts, Horst ! Înainte ! strigă Camberra pe un ton aspru, de comandă. Horst trăgea din răsputeri. Trecu ca un nebun pe lîngă Frank Spiegel, apoi îl lăsă în urmă şi pe Abu Hasan. Îi zvîcneau tîmplele, i se umflaseră vinele, credea că acuşi-acuşi îi plesneşte capul.

— En avant ! Avanti !... În spatele lor se auzeau strigătele altor menajeri.

— Dăi bătaie, vorwärts ! repetă Camberra ordinul. Horst ar fi dorit să mai slăbească puţin viteza şi, dacă ar fi fost după el, ar fi dat orice să-i poată da lui Camberra un pumn în nas, dar nu era în stare nici să-şi mişte braţul, nici să micşoreze viteza. Simţea o durere sfîşietoare în stomac. Amorţeala aceasta dureroasă se întindea, se întindea tot mereu, ajungîndu-i în spate, la gît, în ceafă ; numai picioarele îl mai lucrau cu furie.

— Vorwärts ! repetă Camberra ordinul pentru a treia oară. În faţa lui Horst, care pedala pe jumătate înnebunit, nu se mai aflau decît Lamberto Ferrari şi Serpente. Acum nu-şi mai simţea nici picioarele şi nu-şi mai dădea seama nici dacă înaintează sau stă pe loc.

EGIPT, POSTUL DE TELEVIZIUNE DE PE ELICOPTER

— L-a lăsat in urmă! zise Yvonne, ridicindu-se in picioare. Urmărește-l dumneata!

Charter se întinși pe burtă și dicta plictisit:

— Horst conduce, urmat de Serpente. Hasan pe locul trei, urmat de Spiegel, după care vine Roger, Roger al dumitale.

Yvonne își apucă colegul de glezne, îl trase inapoi și se culcă in locul lui:

— Erată! îi spuse. Nu-i adevărat, acum e al patrulea...

PARIS

...Garrance intinse mina spre spate și trase o dușcă bună din sticla cu oțet pregătită pentru salata cu untdelemn. Inghiți speriată, apoi își acoperi fața...

EGIPT, PE TRASEUL CURSEI...

...„Plutonul din frunte a ajuns la Suez — anunță megafonul. Primul este Horst Müller, al doilea Michel Serpente, al treilea Abu Hasan, al patrulea Roger Bertrand, al cincilea Frank Spiegel! «Robotul» a ciștigat etapa de o sută de kilometri".

Așa l-au poreclit ziarele de sport pe Horst Müller, care își asigura un loc din ce in ce mai de frunte.

— Nu mai este decit cu treizeci și șapte secunde in urma lui Diaz, cu treizeci in urma lui Serpente! Constată cu satisfacție Norton. Campionul, imbrăcat in tricou albastru, zăcea in nesimțire in atașul motocicletei. Imaginația ii umbla departe, departe de tot, aducindu-i un cortegiu de idoli străvechi, chipuri de lemn care rideau, monștri care urlau, insoțindu-l la hotel... Camberra ședea cu fața imobilă și nu-și mai lua mina de pe pulsul lui Horst...

— Incă trei etape scurte. Va rezista, il liniști pe Norton, cu toate că i se simțea ingrijorarea in glas.

Cu „General Chemical" nu era de glumit.

*
* *

„Ma chère, chère, chère Yvonne,

Performanțele tale sînt de-a dreptul colosale. Am urmărit la televiziune cursa transmisă prin sistemul prietenului tău Grieux. Este exact cum o descrii tu in reportajele tale, numai că eu o văd mereu de sus, deci e poate și mai interesantă, căci perspectiva este mai largă.

Ascultă-mă, Yvonne, scumpa mea Yvonne! Nu știu ce să mă fac. Charles mă iubește și-l iubesc și eu, atita doar că el vrea, iar eu nu vreau, adică vreau și eu, dar nu vreau să știe el că vreau și eu, în schimb e sigur de tot că mama nu vrea. Yvonne, mica mea Yvonne, ajută-mă, căci nu-i pot rezista deloc. E așa de dulce, și deunăzi era cît pe-aci să-l sugrum, dar el n-a zis nimic, ci s-a dus numai să-și ia o altă cămașă. Ieri m-a dus la cinema, dar n-am văzut nimic din film, pe urmă ne-am dus să dansăm și nu-ți mai spun că intotdeauna imi aduce flori și mie, și mamei. Cutra asta de Vivienne ii dă mereu telefoane, dar el nu-i răspunde, căci numai pe mine mă iubește. E adevărat că Claire pretinde că a fost ceva intre el și Vivi,

dar eu nu cred, căci mi-ar fi spus-o. Şi eu l-am spus chestia cu Albert şi cu Chi-Chi, dar m-a iertat, mai ales cii in realitate nici n-a fost nimic serios. Il iubesc atit de mult că aş li in stare să-l sugrum. Simt că sint pierdută dacă nu-mi spui ce să fac. Nici să invăţ nu mai sint in stare. Acum il aştept pe Maurice să discut cu el toată treaba asta. El mi-e prieten bun şi nu-l adevărat că ar fi fost ceva intre el şi Vivi, numai cutra aceea bărfeşte pe toată lumea. Acum insă mă duc să mă-mbrac, căci acuşi trebuie să sune. Scrie-mi, mica mea Yvonne, scrie-mi şi ajută-mă!

Multe, multe sărutări,
Garrance

P.S. Să nu uit. Nu-i vorba despre Charles lunganul, acela din anul patru pe care-l cunoşti şi tu, ci de un băiat nou. E mărunţel, drăguţ şi are ochii mai mari decit ai tăi. Il ador. P.S. II. Dacă poţi să faci rost, trimite-mi un pachet de ţigări egiptene veritabile. E mare fumător. Şi vino odată, te aştept! Sărutări.

G."

Yvonne viri din nou scrisoarea in plic, apoi rupse o foaie de bloc-notes şi scrise la repezeală: „M-lle Garrance Torraine, 18, Boulevard Haussmann, Paris.

Sfat: De-l iubeşti nu-l voi, de-l voieşti nu-l iubi, de vrea el să vrei, nu voi să vrea, in schimb dacă vrea să vrea atunci voieşte să nu vrei etc. Expediat ţigările. Sărutări,

Yvonne"

Apoi apăsă butonul soneriei şi intinse boyului radiograma.

*

* *

— Avem in faţa picioarelor noastre o măreaţă infăptuire a geniului uman, cinta ghidul italian. Nu este exclus să fi existat chiar şi in era terţiară, cind s-a prăbuşit albia Mării Roşii.

Cei patru prieteni ascultau indispuşi prelegerea expusă melodios, insoţită de gesturi largi.

— Partea de nord a acestui canal natural a fost umplută de Marea Mediterană, cea din mijloc de Nil, iar cea de la sud, de Marea Roşie. Nu se mai astimpără mările astea, ha-ha! rise pentru a 1.500-a oară ghidul, incintat de propriile sale cuvinte.

— Un megafon care cintă şi dansează! observă Charter.

— Un biet om care-şi ciştigă o biată piine, răspunse Roger tăios.

— După faraonul Necho, după greci şi romani, construirea canalului l-a ispitit şi pe sultanul Soliman, iar mai tirziu pe Napoleon. Acesta insă nu s-a mai străduit să pună proiectul in practică, deoarece inginerii nivelatori care au făcut măsurătorile pregătitoare au constatat o diferenţă de nivel de 9,9 metri intre Marea Mediterană şi Marea Roşie. In 1841 insă englezii au demonstrat că măsurătorile fuseseră greşite...

— Aşa a fost Napoleon: pe Fulton, care inventase vaporul cu aburi, l-a izgonit, iar măsurătorile canalului le-a incredinţat unor măgari, observă Charter.

— Încearcă o dată să găurești un bloc de lemn de ambele părți astfel încît cele două găuri să se intîlnească cu precizie, și vei descoperi singur cine-i măgar! zise grav Roger.

— Îl aperi pe Napoleon?

— Nu. Îi apăr inginerii. Numai cine nu muncește nu greșește.

Charter își mușcă țigara în două și-o scuipă:

— Ai dreptate, zise, încrețindu-și fruntea.

— În 1855, Negrelli, un inginer austriac de origine italiană, elaboră proiectul canalului. Proiectul a fost acceptat de o comisie întrunită în acest scop la Paris, iar Said, vice-regele Egiptului, îl numi în 1856 pe Negrelli șef al lucrărilor de construcție a canalului. După moartea lui Negrelli, conducerea lucrărilor a fost preluată, în octombrie 1858, de Ferdinand de Lesseps și de numele lui se leagă construirea canalului.

— De numele lui se leagă canalul, dar de pereții săi se leagă sîngele, sudoarea și moartea multor mii de felahi și nu al lui Lesseps, bombăni Roger.

— La 25 aprilie 1859 au început săpăturile la locul unde astăzi se întinde orașul Suez. Lucrările s-au terminat în ziua de 15 august 1869.

— S-au terminat, cu toate că Anglia a făcut tot ce i-a stat în putință ca să zădărnicească construirea canalului, căci o parte considerabilă a acțiunilor concesiunii, valabilă pe 99 de ani, se afla în mîini franceze, iar englezii nu se bucurau cituși de puțin ca drumul spre Indii să încapă pe mîna francezilor! observă Yvonne.

— În 1884, în urma hotărîrii unei comisii „internaționale", canalul a fost adîncit și lărgit. Azi lățimea sa medie atinge la suprafață 130 de metri, la fund 75—90 de metri, adîncimea 9,5—10 metri, iar lungimea 160 de kilometri.

— În timp ce se făceau lucrările pentru amplificarea canalului, Anglia a dobîndit de la guvernul egiptean majoritatea acțiunilor, iar în 1956, împreună cu guvernul francez, a îndreptat un bombardament aerian nimicitor împotriva orașului Port-Said, care închide capătul de nord al canalului. Motivele le cunoașteți și dumneavoastră, domnilor.

— Ba bine că nu, bombăni din nou Roger.

— Pe la noi erau ultimele zvîrcoliri ale balaurului care trage să moară, zise Hasan, făcînd un gest cu mîna.

Nu izbutea să-și mai ascundă nici amărăciunea și nici scîrba.

*

* *

Garry Stapleton, șeful serviciului de contrainformații al trustului „General Chemical Comp.", recitea pentru a nu știu cîta oară telegrama pe care o avea în față:

„După etapa Cairo—Suez, Horst e foarte indispus. Stop. Cred că e bolnav. Stop. Norton s-a certat cu Camberra. Stop. Aștept instrucțiuni. Stop".

Stapleton era cufundat în gînduri.

— Dacă-l anunț pe șef, cine știe ce dispoziții ia fără știrea mea, și, eventual, mi se duc toți banii. Dacă nu-l înștiințez, rămîn stăpîn

pe situaţie şi continui să dispun in decursul celor ce vor urma... Nu pot să las afacerea din mină, e riscul prea mare...

Dictă secretarei sale două radiograme, prima adresată ziaristului Clarck Masson, care din însărcinarea lui Stapleton supraveghea trio-ul:

„Prezintă-te şi dirijează treaba personal!

S."

A doua, adresată lui Norton, suna astfel:

„Clarck este reprezentantul meu, îi datorezi supunere necondiţionată.

boss"

— Expediază-le imediat!

— Yes, sir, răspunse secretara, înţelegînd că trebuie să le predea la poştă personal şi nu pe cale obişnuită Nu era prima dată cind primea din partea bossului asemenea dispoziţii.

*

* *

— Habar n-ai ce frumos e Oceanul Atlantic şi ce bine o să-ţi facă această călătorie!

— Da, dar..., răspunse Pierre Moineaux.

— Cerul şi marea, pescăruşii, aerul minunat! continuă Locorde, fără să se sinchisească.

— Numai că eu vomit, căci nu suport marea.

— Nici eu, îşi linişti reporterul redactorul-responsabil al gazetei „Vie ouvrière"...

— Dar nu dumneavoastră plecaţi, ci eu!

— Şi vei vomita in locul meu. Trebuie să aplicăm diviziunea muncii. Eu redactez, dumneata vomiţi.

— Şi cit iese din chestia asta? îngînă Pierre.

— Un bilet de vapor clasa a II-a şi, dacă faci treabă, iţi plătesc şi drumul la intoarcere.

— Lăsaţi bancurile, mon chef! Trebuie să mă intorc, căci mă-nsor.

— Şi eu. Primeşti 5.000 de franci şi biletul de vapor dus-intors! Pierre suspină adinc.

— C'est fait! S-a făcut! Miine plec.

— Vaporul pleacă din Marseille miine după-amiază la orele patru. Dacă te grăbeşti, il mai prinzi cu avionul.

— Bun! Dacă-i aşa, plec chiar acum.

— Au revoir!

— Au revoir! răspunse Pierre, ieşind cu o mutră acră din cabinetul şefului.

Intră in biroul său, işi apropie scaunul de Gise şi-i zise pe un ton grav:

— Gise, trebuie să plec.

— Iarăşi! oftă fata visătoare.

— Trebuie! De asta depinde viitorul nostru. Cind mă intorc ne logodim...

Se aplecă spre fată şi o sărută pe gură. Pe urmă făcu stinga-mprejur şi ieşi fără să mai ezite. Gise îşi refăcu rujul pe buze şi voi să-şi vadă din nou de treabă, cind auzi că o suna şeful. Işi

vîrî rujul în poşetă, apoi, cu carnetul pentru stenograme la subsuoară, intră grăbită în cabinetul şefului.

— Gise, o primi Locorde. In curind te vei mărita.

— Păi... ăăăă... să vedeţi..., se bilbii fata.

— Nu trebuie să roşeşti, se sculă Locorde de lingă biroul său. A greşi este omenesc.

— Cum adică...

— Aşa, că dumneata îţi inchipuiai că vei deveni soţia lui Pierre. O eroare categorică.

Locorde făcu un pas către fată, o imbrăţişă şi o sărută pe gură, pe urmă, mirat, făcu iarăşi un pas înapoi.

— Aoleo, ce mai palmă! se minună pipăindu-şi obrazul. Ia spune, joci şi tenis?

— Da, dar nu cu sentimentele oamenilor!

— Adică nu vrei să te măriţi cu mine! constată Locorde, pe care il mai ustura obrazul. Gise ii cirpi o palmă şi mai răsunătoare, de data aceasta pe obrazul celălalt.

— Ba da, răspunse apoi. Mă mărit cu dumneata.

— Atunci de ce mă baţi? întrebă Locorde, consolat.

— Ca să ştii ce te aşteaptă dacă in viitor ţi-ar mai veni ideea să seduci logodnica altuia.

Pe urmă se sărutară mult şi indelungat.

Nabucodonosor lătră scurt. Dezaproba categoric cele ce se petreceau in faţa lui. I se părea că fata cu care se sărutase stăpinul său in ajun era blondă, iar asta de aci era incontestabil şatenă. „Ce l-a apucat pe şef să-mi imite stilul?" — işi zise Nabucodonosor în gînd, apoi se retrase împreună cu problema sa irezolvabilă sub masă şi, ca să-i mai treacă necazul, se apucă din nou să roadă osul din care-i mai rămăsese jumătate.

CAPITOLUL XV

— Nu cred să-i mai ajungă pînă la Port-Said! Acum se află pe locul trei.

— Atunci trebuie făcut ceva, zise François Darin, al treilea membru al trustului de bookmakeri.

Alberto Torelli clătină din cap.

— Are dreptate Donald. Nu s-au scurs decît nouă etape. A zecea este in curs, iar după Port-Said mai sint două etape. In timpul acestora are tot timpul să recupereze cele 47 de secunde.

Donald se aplecă înainte.

— Nu vreau să risc nimic. Dacă Michel Serpente nu iese primul putem să inchidem taraba. Uitaţi-vă incoace!

Donald scoase o foaie de hirtie de pe care citi clasamentul general după primele nouă etape:

1. Edmondo Diaz, clasamentul general 143 h 42'15"
2. Abu Hasan la numai 39"
3. Michel Serpente la 47"
4. Horst Müller la 51"
5. Paul Tissu la 57"
6. Lamberto Ferrari in urmă in total cu 59".
7. Frank Spiegel in urmă în total cu 1'2".
8. Van Lauen in urmă in total cu 1'7"

9. Roger Bertrand în urmă în total cu 1'11"
10. Jac Killan în urmă în total cu 1'16"

Tăcură citeştrei. In cele din urmă, Torelli luă din nou cuvintul:

— Cursa poate fi ciştigată de oricare din primii zece. Diferenţa dintre primul şi al zecelea e atit de mică incit poate fi recuperată într-o singură etapă, darămite in trei! Iar zece oameni nu pot fi nici cumpăraţi, nici tamponaţi...

— Să-i atragem atenţia lui Norton! răspunse Darin.

— De prisos, încheie Donald discuţia. Norton ştie ce face. Aici ultimele minute sint hotăritoare, şi, în definitiv Serpente nu stă deloc rău. După cite-l cunosc eu pe Norton, n-aş vrea cîtuşi de puţin să fiu in pielea lui Diaz.

— Miine şi poimiine putem urmări cursa prin televiziune. Deci la cinci ne vedem la mine, mai adăugă Donald, dindu-le să înţeleagă că intrevederea a luat sfirşit.

— Prin urmare la cinci.

— La cinci.

Torelli şi Darin părăsiră împreună biroul lui Donald.

Cu toate că Londra era scăldată in soare, nici unul dintre ei nu era prea vesel...

*

* *

Carlo Tavello cobori din avionul cvadrimotor, tip Douglas, şi porni pe jos înspre marea de palate înşirate de-a lungul Avenidei Beira Mar. Aerodromul pe care aterizase se afla pe spinarea fostului Monte Castello, un colos de stincă ce fusese aruncat în aer. În locul unde se inălţase dealul stincos se construise un şir intreg de palate. Tavello trecu de palatul cu faţada sprijinită pe o colonadă impunătoare în care se afla Ministerul Invăţămintului şi al Sănătăţii şi se indreptă cu paşi liniştiţi spre palatul A.B.I., construit la intretăierea străzilor Rue Aranjo, Porto Allegre şi Rue Mexico. Pe faţada palatului cu şapte etaje nu se vedea nici un geam. Lumina pătrundea în birouri prin plăci subţiri de beton, zise şi quebra sol*. Rio de Janeiro, adică oraşul riului Ianuarie, nu păstra nici un fel de tradiţii in domeniul arhitecturii. Arhitecţii brazilieni făceau incercări indrăzneţe pe urmele concepţiilor lansate de maestrul lor, francezul Le Corbusier, incercări incununate doar ici-colo de succes.

Tavello nu rămase decit timp de citeva minute în această clădire, unde-şi avea sediul „Associaçao Brasileira de Imprensa" („Asociaţia Editurilor Braziliene"). Ieşi din clădire la braţ cu un băiat zvelt, cu părul negru, cu care se indreptă spre Morro Preto, Muntele Negru.

*

* *

— Nu te îngrijora, prin favella ** aceasta nu calcă picior de poliţist, îl linişti Carlo Tavello pe Pierre Moineaux. Aici nu ne pot prinde.

* *Quebra sol* — refractoare de lumină, adică plăci paralele de beton aşezate piezis şi care nu lasă să pătrundă prea multă căldură *(N.R.)*.

** *Favella* — „mahala" situată pe înălţimile oraşului Rio de Janeiro *(N.R.)*.

— Frumos din partea lor! răspunse Pierre, fără pic de entuziasm. Dar cine vă urmărește și pentru ce?

— Cum, dar nu ți-a explicat Locorde in ce situație mă aflu?

— Nu. Mi-a spus doar atit că voi afla poate de la dumneata cum s-a transformat dr. Heinz Krause in profesorul Miguel Camberra.

— Bine. Las' că mai vorbim și despre asta. Deocamdată aș vrea să mă văd in siguranță.

— Și nu poți să-mi spui cine te urmărește?

— Ai auzit vreodată de comisia pentru cercetarea activităților antiamericane?

— Cum să nu!

— Ei uite, de drept, ea este aceea care mă urmărește, in fapt insă sint urmărit de serviciul de contrainformații al trustului de industrie chimică „United Anilin Company"!

Cei doi oameni urcau, printre bordeie dărăpănate, pe drumuri intortocheate. In jurul lor, duhoarea era atit de puternică, incit Pierre abia-și mai ținea respirația. Casele de pe aici erau injghebate din lut, din tabla unor reclame invechite și din pereți de lăzi de săpun sau ale altor mărfuri. Intregul tablou avea un aspect atit de hidos, incit lui Pierre i se părea că se află intr-o lume de coșmaruri.

— Și de ce-s supărați pe dumneata cei de la trustul „United Anilin Company"? il intrebă din nou Pierre.

— Au pus mina pe un articol de-al meu in care am pomenit in treacăt că au eliberat asasini din miinile Tribunalului de la Nürnberg.

— Las' că n-ați dus niciodată lipsă de gangsteri.

— Da, dar aceia nu erau decit niște criminali oarecare, nu propovăduiau ca naziștii că numai ei ar fi oameni, iar toți ceilalți doar sclavii lor.

— Dar ce, parcă te va crede cineva dacă ai să-i povestești ce vedem noi pe-aici? se opri Pierre gifiind. Apoi se intoarse și arătă spre țărmul mării. Uite, acolo e Copacabana. Ștrand la picioarele zgirie-norilor. Iar dincolo se vede Praça Paris, cu șirul său de palmieri și lacuri, in vreme ce aici domnesc gunoiul și duhoarea: mizerie și iarăși mizerie.

— N-ai nici o grijă. De indată ce ai incerca să scrii despre lucrurile astea sau să le fotografiezi s-ar ține poliția braziliană scai de dumneata, la fel cum mă urmărește pe mine serviciul de contrainformații al trustului.

Își continuară drumul o bucată de vreme fără să mai scoată o vorbă. Tavello mai intrebă din cind in cind cite ceva in limba italiană sau spaniolă pe femeile aplecate peste copăile lor sau pe copilașii care se jucau in țărină.

— Și cum ai reușit să treci frontiera? intrebă din nou Pierre.

— Așa cum se obișnuiește. Sub nume fals, cu pașaport fals. Mai există și printre funcționarii de la „United Anilin" cite un om cinstit.

Drumul lor ducea acum printr-un labirint ingust și intortocheat. Nu prea intilneau bărbați, căci la ora aceasta cei mai mulți erau la muncă. Acasă nu rămineau decit spaniolii și portughezii șomeri, femeile bătrine și copiii de șapte-opt ani. Copiii negrilor munceau de cum ajungeau la virsta de nouă ani, iar majoritatea bărbaților negri ori cărau mărfuri in port, ori culegeau sau curățau cafea la plantațiile din apropiere.

Luminile metropolei răsăriseră din bezna favellelor, după cum bogăția ei se hrănea din sărăcia favellelor.

Tavello opri un băiețaș, schimbă cu el citeva vorbe, apoi intră într-o casă, urmat de Pierre.

In bordeiul dărăpănat fură intimpinați de un bărbat voinic.

— Carlo! strigă acesta, în clipa cind intrară, apoi își îmbrățișă călduros prietenul.

— Juan! răspunse Tavello. Cei doi bărbați rămaseră o bună bucată de vreme nemișcați, stringîndu-și mîna în tăcere. Apoi Juan îl salută și pe Pierre și-i pofti pe amîndoi să șadă. În jurul mesei, plină de hirtii și cărți, se aflau un scaun și două lăzi. Luară loc cu toții.

— Să trecem la subiect. Ești probabil grăbit, zise Juan grav.

— Poți să-mi faci rost de un elicopter?

— Dacă Joe e acasă, da.

— Atunci...

— Nu, nu mă duc de unul singur. Vino cu mine. Pierre ne așteaptă. Merită să faci cunoștință cu el. Deși n-are decit nouăsprezece ani, te asigur că puțini tovarăși mai de treabă ai intilnit in viață.

— Adevărat. Negrii se maturizează mai repede decit noi! Hai deci să mergem.

*
* *

— A-a-a-a. Non, non et non! Am zis și basta. Poți să-ți faci bagajul. Ce-ți închipui, cit o să mai răbdăm situația asta? Noi oferim premiul, noi facem publicitatea cursei, și „Vie ouvrière“ culege roadele. A-a, poți să-ți faci bagajul.

Philippe Martin secretarul de redacție al ziarului, se uita desperat la șeful său.

— Dar și-așa ni s-a ridicat tirajul, e dublu față de normal, zise încetișor.

— Asta nu-i treaba dumitale. Treaba dumitale e ca bombele să apară intii la noi. Treaba dumitale e să creezi știri senzaționale, chiar dacă nu există, și nu să decupezi bombele publicate de „Vie ouvrière“. Ai înțeles?

— Da. Am și făcut cite ceva, dar lăsați-mă și pe mine să spun o vorbă.

— Aaaaa! Nici nu mă lași să-mi deschid gura, pe cind a dumitale turuie tot mereu, și tot dumneata te plingi că... Pare-ai fi o babă hodorogită și nu gazetar!

Philippe nu-l văzuse încă niciodată pe Fernand Duval, directorul general al ziarului „Journal d'Europe“, intr-un asemenea hal de supărare. Arăta ca unul pe care l-au apucat pandaliile.

— Dar știți ce-am făcut?

— Ai lăsat să-ți scape bombele printre degete!

— Am însărcinat pe cineva s-o angajeze pe Yvonne Charpentier.

— Ai... ce... pe cine... cu cit? se bilbii Duval.

— Vreau s-o cumpăr pe Yvonne Charpentier, pe reportera trimisă de „Vie ouvrière“ în Egipt... aceea care a scris articolele.

Philippe se uita țintă la șef, iar șeful la el.

— Nu ești babă, ci bou, conchise în sfirșit Duval. Acum ți-ai găsit s-o cumperi, acum, cînd cursa se apropie de sfirșit? Ce vrei să

descoperi? Pe regele Angliei ascuns printre concurenţi, cu barbă falsă călare pe o bicicletă falsă?

— Putem să ne pomenim cu surprize pînă şi-n ultima clipă. După părerea mea ar trebui să încercăm să facem treabă cu Yvonne sau să-l schimbăm pe corespondentul nostru şi să trimitem pe altcineva cu avionul.

— De aici n-ai să zbori decît dumneata, dar fără avion.

— Imi dau demisia.

— Dumneata să nu-mi dai nimic. Dumneata zbori cînd vreau eu. Cumpăr-o pe puştanca aia, dar numai dacă crezi că ai să scoţi cel puţin o gogoaşă bună, măcar una mică, din toată afacerea asta. Pesemne singurul care mai poate să plesnească la acest ziar am rămas doar eu!

Philippe părăsi cabinetul şefului şi începu să-şi bată capul. Repetă în sinea lui ştirile de la bursă, premierele, evenimentele zilei şi totuşi nu izbutea să dibuiască de ce anume se înfuriase şeful în aşa hal. Şi, intr-adevăr, n-avea de unde să ştie că în noaptea trecută madame Duval găsise colecţia de fotografii, de bucle, de jartiere, de zorzoane de nylon a şefului, amintiri uitate sau lăsate cadou de cortegiul nenumăratelor Mimi, Vivi, Kiki, Chou-Chou şi Susons. In consecinţă, Philippe habar n-avea că aceste mărunţişuri au însemnat încă o vilă în patrimoniul delicatei madame Duval şi o nouă uşurare a pungii şefului, fără a mai vorbi de ţipetele violente şi cele douăsprezece leşinuri înregistrate în decurs de o oră, de bombardamentul cu perne şi, la urma urmei, de durerea care se încuibase în inima şefului... Dar ce să-i faci! Aşa e viaţa!

* * *

Horst şedea pe marginea divanului, cu capul sprijinit în podul palmei şi tăcea. Clarck Masson se aplecă mai aproape de atletul cu părul blond şi-l întrebă din nou:

— Ce-i cu dumneata? Eşti bolnav?

— N-are nici pe dracu, dar nu vrea să mă lase să continuăm tratamentul, răspunse Camberra în locul lui Horst. Iar dacă-l întrerupem...

— Bagă-ţi minţile-n cap! zise Masson, întorcîndu-se din nou spre Horst. Ştii foarte bine că e o avere întreagă în joc, viitorul dumitale...

— Iar dumneavoastră vă jucaţi cu viaţa mea, zise Horst, ridicîndu-şi capul obosit. Haide, vino o dată! zise, făcînd un gest spre profesor. Poate mai rezist şi azi.

— Pe răspund... vreau să spun, există oameni care rezistă şi douăsprezece zile, răspunse Camberra, înfigînd cu o repeziciune fulgerătoare acul seringii în fesa lui Horst. Aşa! Am şi terminat.

Horst începu să-şi recapete vioiciunea.

— Dar dumneata cine eşti?

— Sînt Clarck Masson, ăăăă... cum să spun... sfătuitorul dumneavoastră.

— Noul şef, făcu Norton scuipînd. Pesemne nici eu nu le mai inspir destulă încredere.

— Să lăsăm asta acum! Principalul e să iasă totul bine, zise Camberra, făcîndu-i un semn să se astîmpere. Apoi îşi spălă seringa

și o închise iarăși in cutiuța nichelată. Haide, să plecăm! Nu mai e mult și se dă startul.

*
* *

— Aș vrea, in sfîrșit, să pot urmări și eu în liniște cursa, declară Yvonne. Dumneata urcă-te în elicopter, iar eu merg cu mașina.

— Iți urez succes... apropo de succes, era să uit. Nu vrei să te măriți cu mine?

— Nu ți-am uitat cererea. Ei bine, nu vreau.

— Au revoir! oftă Charles.

— Au revoir! îi zîmbi Yvonne, făcindu-i semn cu batista.

Se urcă apoi în mașină, iar Charles se grăbi spre elicopter, care-l aștepta.

În curind se auzi pistolul starterului.

— Pe dulcineea mea, își zise Diaz, cu etapa asta trebuie s-o ciștig!

Trăgea din răsputeri și nu-l venea să-și creadă ochilor cînd văzu înaintea sa nu mai puțin de trei concurenți.

Pe urmă il mai întrecură alți doi.

„Michel Serpente, Paul Tissu, Roger Bertrand, Abu Hasan, Lamberto Ferrari în frunte, toți in aceeași linie, urmați de Diaz"... — anunță megafonul.

Yvonne nota comod.

— Ei vezi! începu să spună, dar își dădu seama că Charter nu se afla lingă ea. Răsuflă ușurată și continuă să noteze. „Mai bine așa— își zise in gind. Degeaba, nu merge treaba!"

MADRID

...La Madrid, Don Calabras de Rodrigo el Ciglo los Pazos de Murchia ședea în fața aparatului de televiziune și dirija cursa cu un calm demn de invidiat.

— Bine, Diaz! zise satisfăcut. Așaaa! Ia-o mai la margine, că le spargi ușor frontul!

EGIPT. TRASEUL CURSEI

„Diaz se îndreaptă spre mijlocul drumului, vrea să ajungă in aceeași linie cu cei dintîi" — anunță megafonul.

Yvonne nota.

MADRID

Don Calabras făcu un gest cu mina:

— Ascultă ce-ți spun eu, Diaz! La margine!

Donna Calabras de Rodrigo etc. cirpea ciorapii și din cînd in cind se uita speriată la nobilul profil al tovarășului ei de viață.

— Dar, șoricelule scump, ii zise cu un repros ușor... Degeaba vorbești, că nu te-aude!

EGIPT. TRASEUL CURSEI

„Lamberto a evadat, ceilalți înaintează in aceeași linie... Atenție, Diaz...!" — strigă megafonul.

MADRID

— Vezi, vezi că aude cuvintul generalului său! Ii ajunge din urmă! declamă grandele, apoi sări in picioare, smulse patru fire de

păr din cele şaptesprezece care-i împodobeau capul şi scoase un urlet: „Fiul meu, scumpul meu fiu!".

EGIPT. TRASEUL CURSEI

„Salvarea... Salvarea... accident, salvarea!"... — urla megafonul. Yvonne sări în picioare şi-şi duse binoclul la ochi

„În dreptul kilometrului treizeci şi şapte, la orele opt şi 57 minute, ciocnire între Diaz şi Abu Hasan. Grupul francez în frunte, Michel Serpente conduce. Hasan continuă cursa... Diaz este rănit."

MADRID, TELEVIZORUL

— Ce s-a întîmplat? întrebă cu calm matroana, lăsînd ciorapul din mînă.

Generalul se prăbuşi în scaunul său, bîiguind cu glasul frînt:

— Iarăşi francezii şi arabii! Napoleon şi-a pus cizma în grumazul nostru, arabii s-au aciuat timp de veacuri în ţara noastră, iar acum mi-au omorît băiatul.

— Pe care dintre băieţii tăi şi cine l-a omorît? întrebă cu indiferenţă matroana. Vrei un pic de apă?

— Abu Hasan l-a ucis pe Diaz al nostru!

— Nu ţi-am spus să te laşi de bicicletă? Nu mai e pentru tine, ştii doar că ai tensiune, îl mustră matroana, ridicînd cu un gest calm paharul cu apă.

— Da, dar e şi averea noastră... am pariat cu toţi banii noştri pe Diaz.

Matroana scăpă din mînă paharul cu apă şi leşină. Generalul se sculă şi, cu paşi nesiguri, aduse un alt pahar cu apă. Îl turnă în gîtlejul stăpînei inimii sale şi începu s-o consoleze:

— Nu-ţi face inimă rea. Ne rămîne încă numele şi-ţi mai rămîn şi eu.

EGIPT

„Bertrand se ţine scai de Ferrari, Serpente îl urmează, Tissu şi Horst pe aceeaşi linie!" — anunţă megafonul.

MADRID

Matroana se trezi şi începu să vorbească:

— Ia spune-mi, cîte nume avem noi în definitiv?

— Şase, răspunse contele, mirat de întrebare.

— Şi s-au dus chiar toate şase moşiile?

— Numai patru. Două le-am pierdut mai demult la cărţi, dar nu ţi-am spus nimic, căci nu voiam să te mîhnesc...

— Iar acum mi se pare că... şi celelalte se duc, completă matroana, leşinînd din nou, dar de data aceasta cu multă graţie.

EGIPT

„Horst l-a ajuns pe Ferrari. Bertrand, Tissu şi Serpente îl urmează la aceeaşi distanţă" — anunţă megafonul.

LONDRA, TELEVIZORUL TRUSTULUI DE BOOKMAKERI

— Aţi văzut? zise Donald, arătînd spre ecranul aparatului de televiziune. Norton nu doarme. Diaz a abandonat.

Nici nu-şi inchipuia că de fapt numai intimplarea le venise in ajutor, inlăturindu-l pe favorit şi redind astfel şanse lui Abu Hasan, unul dintre concurenţii cei mai bine clasaţi.

EGIPT, TRASEUL CURSEI

„Edmondo Diaz este grav rănit. In citeva zile va fi restabilit! — anunţă megafonul. Horst conduce, Bertrand l-a ajuns pe Ferrari"...

Se apropiau de sfîrşitul acestei etape de două sute de kilometri. În depărtare începeau să se zărească macaralele din Port-Said şi profilurile zvelte ale minaretelor.

„Horst Müller conduce. Bertrand l-a depăşit pe Ferrari cu o jumătate de roată"...

Yvonne işi scoase rujul şi-şi lăţi contururile buzelor. Era atit de emoţionată, incit nici nu mai ştia ce face...

MADRID

— Şi ce-o să ne facem acum? intrebă matroana, care-şi revenise.

— Voi salva numele străbunilor mei! Voi cere să fiu reprimit in cadrele active ale armatei!

— Vei fi generalul spaniol nr. 400.001, zise frumuseţea copleşită de bătrîneţe adresînd tovarăşului ei de viaţă o privire plină de admiraţie.

— Bietul Diaz, şi-a dat viaţa pentru mine! suspină eroul cu ochii înlăcrimaţi, închizînd aparatul de televiziune.

EGIPT

„Nu păţeam nimic dacă nu mă juram pe dulcineea mea" — gindi întristat Diaz, aflat acum in maşina salvării, care inainta plictisitor de incet.

„Horst trece primul linia de sosire. Roger Bertrand e al doilea, Ferrari al treilea, Tissu al patrulea, Frank Spiegel al şaselea, Van Lauen al şaptelea, Carlotte al optulea, Jack Killan al nouălea, Abu Hasan al zecelea!" — urla megafonul anunţînd rezultatul final al etapei.

Norton, care conducea motocicleta „Harley Davidsohn" de abia reuşi să-l oprească pe Horst, care gonea ca un nebun şi după ce trecuse de linia de sosire. Caravana ajunsese la Port-Said *.

*

* *

— Aici, le arătă Abu Hasan, era locul unde se vărsa in Marea Mediterană un braţ de mult secat al Nilului Pelusian. El mai exista pe vremea lui Ramses II, pe care istoricii il socotesc contemporan cu Moise. În antichitate, acest braţ lega oraşul Cairo de mare.

Cei patru prieteni se plimbau braţ la braţ pe străzile oraşului Port-Said. Erau bine dispuşi şi uitară că se mai amestecaseră şi citiva ghimpi in prietenia lor care pornise atit de frumos. Astăzi insă, se

* Ajungînd la Port-Said, cursa continua pe ruta Port-Said — Suez — Cairo, adică relua drumul parcurs în ultimele etape. Această ciudăţenie fusese adoptată spre a putea fi realizaţi cei 3.000 km necesari celei mai mari curse din istoria ciclismului *(N.R.)*.

pare, prieteniile îmbătrinesc mai repede decit altădată. Viața omenească, sufletul omenesc împrumută și ele cite ceva din ritmul epocii.

— Intre Port-Said și Suez se intinde istoria modernă a Egiptului. Ar trebui s-o scriu, spuse Yvonne visătoare.

— In Africa, o sfătui Hasan, poți găsi toate fazele istoriei umane. Scrie despre Africa! Pădurea asta de macarale reprezintă veacul al XX-lea, arătă el spre răsărit. In partea aceea, continuă el, arătind spre Cairo, stau ingrămădite monumentele istorice vechi de șase mii de ani. iar dincolo, făcu un gest spre sud-vest, in bazinul fluviului Congo, triburile de pigmei trăiesc ca oamenii de acum o sută de mii de ani. Triburile Okka, Iki-tili, Vambuti nu cunosc nici astăzi ce inseamnă scrisul. Vorbesc monosilabic, vocabularul lor se reduce la numai citeva sute de cuvinte, sint inarmați cu săgeți și sulițe înveninate, trăiesc in bună parte in copaci și multe dintre triburi nu cunosc nici măcar focul! O parte dintre ei mai sint și astăzi vinători de capete... Civilizația și cultura lor rămin cu mult in urma gradului de cultură și civilizație ce se poate vedea din cele mai vechi monumente din istoria Egiptului. Șase milenii ne despart de epoca primelor piramide. Șase mii de kilometri, dar și mai mult de șase mii de ani ne despart de triburile sălbatice din centrul Africii. In această parte a globului pămintesc sint reprezentate concomitent in spațiu și in timp toate etapele dezvoltării istorice a omenirii...

CAPITOLUL XVI

— Două parale nu face agentul ăsta! spuse Goodrich Kollar, directorul general al trustului „United Anilin Comp.", domnului Paul Werner, șeful serviciului de contrainformații al trustului. Achită-l! Doar din neghiobia lui ne-a scăpat din miini Tavello!

— V-am spus eu că treaba asta trebuie aranjată cu Stapleton. Il cunosc și știu că se poate vorbi cu el.

— Ce vrei? Să-l cumperi?

— Imposibil. Stapleton e mai mult decit bogat. Am să-l spun însă că acest Carlo Tavello a scris un articol despre savanții naziști și am să-i mai spun și modul cum a fugit din S.U.A.

— Și ce-ai să faci cu asta?

— Deocamdată Heinz Krause este omul lor. Chiar dacă nu știm unde se găsește, avem însă destule mijloace ca să-l compromitem. Dar nu cred că le-ar conveni treaba asta. Iată deci că putem incheia cu ei o tranzacție.

— Cum adică?

— Foarte simplu! Il apără și presa noastră pe Krause și nu publică nimic impotriva lui, la fel cum face și presa lor. Vom putea deci garanta, pe baza participațiilor noastre, că articolul lui Tavello nu-și va găsi nici un loc unde să apară. Iar in ceea ce privește descoperirile lui Krause, le impărțim pe din două. bineințeles investind și paralele tot pe din două.

— O. K.! incuviință Kollar. Cind ai de gind să vorbești cu el?

— Imediat.

Nu trecu nici o oră, și Kollar fu anunțat de secretara sa:

— Vă caută Werner la telefon.

Kollar ridică receptorul.

— Hallo. Ceva nou?

— All right!
— All right! răspunse şeful şi puse zimbind telefonul pe furcă. „N-am pus mina pe inovaţia lui Heinz Krause, dar tot sint mai bune cincizeci la sută decit nimic“ — căută să se impace cu sine însuşi. Dividendele date de cincizeci la sută rămin tot dividende.
Apăsă satisfăcut butonul soneriei.
— Desearii ieşim in oraş! ii zise secretarei, care apăru în uşă, şi se cufundă în ziarul lui preferat.

*
* *

— Straşnic! exclamă Locorde ferindu-şi capul.
— Straşnic? Iţi dau eu ţie straşnic! strigă Gise, scoţîndu-şi şi celălalt papuc, cu care de data aceasta izbuti să nimerească in plin capul soţului ei recent inaugurat. Na! adăugă ea, trimiţind şi o vază de flori pe urma papucilor. Şi mai na! făcu, pocnindu-l şi cu scrumiera.
— Aoleo! urlă Locorde. Mă doare!
— Şi pe mine! ţipă Gise. Barbă Albastră ce eşti!
— Eu... dar ce te-a apucat?
— Mai intrebi?
Tinăra femeie se uită în jurul ei, dar cum nu văzu nici un obiect uşor in afară de Louis Quatorze, care urmărea scena conjugală cu părul zburlit, il inhăţă şi-l trînti in capul iubitului ei soţ.
Din instinct, dar şi din egoism, Louis Quatorze se agăţă de gitul lui Locorde. In clipa de faţă nu-l interesa decit propria lui soartă şi instinctul il spunea că se află in pericol. Pisica cealaltă, care-i bombarda stăpinul, era mai mare decit el.
— Dar ce te-a apucat, ma petite? sisii Locorde, descotorosindu-se cu băgare de seamă de pisică. Spune-mi, dragă, ce-i cu tine?
— Da, că n-am vrut să ascult de cei care m-au prevenit... bruhulu! izbucni Gise in hohote de plins, apoi se trinti pe canapea bizîind mai departe.
— Dar, Gise, scumpa mea Gise...
— Să nu te apropii de mine! sări in sus tinăra doamnă, cu ochii scinteietori, apucind in grabă o altă pernă pentru a relua lupta. Don Juanule! Dinosaurule!
Locorde se uita la ea desperat, nereuşind să priceapă cum poate fi cineva şi Don Juan, şi dinosaur in acelaşi timp.
— Dar, sufleţelule drag..., căută el din nou s-o impace.
— Sufleţelul tău? Eu? Asta să l-o spui ei! Iubitei tale!
— Dar bine, Gise, ascultă-mă! Spune odată, ce-ai cu mine?
— Ce am cu tine? Că o iubeşti pe ea, zise Gise, arătind spre o mică fotografie din colţul biroului. Da, pe ea! Sint sigură că Pierre n-ar fi fost in stare să facă una ca asta!
Locorde se uită la fotografie şi păli.
— Pentru asta te-au apucat furiile? Din pricina ei îmi mănînci viaţa? De asta mi-ai stricat noaptea nunţii?
Locorde inaintă ameninţător. Gise se retrase puţin speriată:
— Nu te apropia... Siegfried... Bag mina in foc că a fost iubita ta!
La cuvîntul „Siegfried“, Locorde se opri. Era totuşi prea mult. „Decit «Siegfried», mai bine dinosaur“ — işi zise desperat, dar nu indrăzni s-o spună cu glas tare, ci se mărgini să ofteze.

— Ascultă-mă, gîscă proastă ce ești, zise, apucind o pernă pe care o zvirli in capul adoratei sale. Tu știi cine-i ala de pe masă?

— Da... da-ha-ha! incepu din nou să bizile tînăra soție. Fotografia Yvonnei Charpentier... bruhuhu... bruhuhu...

— Păi sigur că-i fotografia ei... a rămas la mine de cind i-am scos pașaportul și ieri, făcindu-mi ordine in birou, am găsit-o și am scos-o ca să nu uit să i-o dau inapoi cind s-o intoarce din Egipt. Ai văzut, gîscă sălbatică!?

— De ce gîscă sălbatică? hohoti Gise.

— Pentru că e mai proastă decit cea domestică. Din atita voiai să mă omori?

— Și n-a fost intr-adevăr nimic intre voi?

— Pe cuvint de onoare că n-a fost.

— Atunci vino-ncoace.

Locorde se ghemui lingă dînsa și se supuse cu plăcere ploii de sărutări cu care-l acoperea. Pe urmă avalanșa se opri, și Gise incepu să-l mingîie.

— De acum inainte n-am să-ți spun decit mon petit choux!* zise gifiind, apoi deodată îi trase o palmă zdravănă stăpinului indrăgostit al casei. Na! țipă biziind iarăși.

— Și asta pentru ce? intrebă Locorde, pipăindu-și obrazul.

— Ca altă dată să nu-mi mai strici noaptea nunții! i-o intoarse tînăra doamnă.

De data aceasta, Nabucodonosor socoti mai indicat să se ascundă sub canapea.

*
* *

Pierre Moineaux și Carlo Tavello ședeau bine dispuși in fotoliile elicopterului, contemplind verdele compact al pădurilor virgine. Zburau cu elicopterul lui Sostillera inspre fluviul Amazoanelor cu același aparat cu care Norton vizitase pe vremuri pe Camberra.

— Cum ai pus mina pe aparat? intrebă Pierre.

— E meritul lui Joe. Joe e un tovarăș bun și in același timp prieten la cataramă cu pilotul nostru, pe care-l invață să boxeze. Proprietarul aparatului hoinărește pe undeva pe la New York, de unde nu se intoarce decit peste vreo două săptămini. Uite, așa am ajuns să ne putem servi de acest aparat.

— Vom nimeri oare?

— Ai să rizi. Este pentru a treia oară cind pilotul nostru face acest drum. Intii a adus la vilă un boxer cu numele de Norton, apoi la intoarcere a transportat impreună cu Norton și pe doctorul Heinz Krause, zis și profesor Miguel Camberra. Așa că vom nimeri cu siguranță.

— E bine! zise Pierre distrat. Multă vreme admirară amindoi in tăcere peisajul. Soarele se afla încă pe cer cind in depărtare se zăriră vaiurile maiestuoase ale Amazoanelor, iar peste un ceas elicopterul ateriză pe micul elicodrom al vilei Camberra. Cei șase dulăi uriași erau și acum la datorie; inconjurară imediat aparatul, dar ci-

* *Mon petit choux* — literar, „vărzuță" are ințelesul de „puișorule!".

neva îi chemă la el, astfel că Tavello și Pierre putură să coboare nevătămați și să pornească spre vila care se afla în mijlocul micului luminiș. Tavello o luă înainte, urmat de Pierre. Vila părea moartă. Jaluzelele erau lăsate, iar peste ele mai erau întinse și niște plase dese împotriva țînțarilor. Se vedea cît de colo că întreaga clădire era părăsită. Ajunseră în fața verandei.

— Nu intra, gentlemani ! se auzi un glas slab și subțirel. Nu intra ! Doctor bate Jim dacă lasă cineva intră...

— Vino-ncoace ! îl chemă Tavello, oprindu-se în fața scărilor care duceau sus pe verandă.

— Jim frică, Jim nu îndrăznești să ieși.

— N-are de ce să-ți fie frică, n-ai să pățești nimic.

— Bine, Jim ieși, numai legi ciini.

— Bună idee ! încuviință Pierre.

Convorbirea se purtă pe englezește. Jim legă ciinii și apoi apăru în fața celor doi vizitatori.

— Jim ieșit, gentlemani, se opri în fața lor băiețașul, care părea încă puțintel speriat.

— Dacă nu facem nimic ce nu-i voie, ne dai voie înăuntru, Jim ? întrebă Tavello.

— Jim dai voie la gentlemani buni, Dolly, Dudy, Dudu, Dodo, Daky și Dedi nu dai voie.

— Sint ciinii ?

Jim dădu din cap în semn de aprobare :

— Ei ești rău, rupi lanț.

— Atunci să stăm aici, zise Tavello, care luă loc pe scară așezîndu-l pe băiețașul cu ochii strălucitori alături de el. Se așeză și Pierre lîngă ei.

— Ia spune-mi, Jim, cine-i stăpînul tău ?

— Doctorul cel bun.

— Nu știi cum îl cheamă?

— Jim ști. Dr. Miguel Camberra. Jim ști citești.

— Și unde-i doctorul cel bun ? îl întrebă Tavello.

— Plecat, departe. Jim nu ști unde. Plecat cu unul de acela, zise Jim arătînd înspre elicopter.

— Și tu ce faci aici ?

— Eu păzești casa.

— Bine, văd eu că acum păzești casa, dar cînd doctorul e aici, ce faci ?

— Jim faci curat, faci mîncare, ajuți. Jim ești boy-șef.

— Mai sînt și alți boy în casă ?

— Nu ești.

— Atunci cum de ești boy-șef ?

— Jim citești carte, ești comisar-șef. Jim hotărești, el ești boy-șef.

— În ordine, domnule boy-șef. Și acum, ia spune-ne, ce face aici doctorul ?

— Jim n-ai voie spui, doctor spui omori pe Jim dacă Jim îți umblă gura.

— Bine, Jim, dar ce anume n-ai voie să spui ?

— N-ai voie spui cine vii aici, ce faci doctorul cu el.

— Foarte bine, Jim. Văd că ești un băiat care știi să păstrezi un secret. Și, ia spune-ne, cine vine aici și ce face doctorul cu el ?

— Vii indieni, de departe, de foarte departe cînd ei ești bolnav.

— Şi voi ii vindecaţi ?
— Mulţi vindeci. Mulţi îngropi.
— Bravo, Jim, văd că eşti băiat deştept. Dar, ia spune-mi, de ce-i ingropaţi ?
— Indieni eşti bolnavi. Doctorul inţepi indieni, indieni faci sănătoşi, munceşti mult, foarte mult, apoi iarăşi eşti bolnavi şi mori.
— Şi, ia spune, Jim, ii sileşte cineva pe indieni să muncească ?
— Nu sileşti nimeni. Lucrezi, lucrezi singur, noapte, ziua, apoi rîzi şi apoi ingropi.
— Unde i-aţi ingropat pe indieni ?
— Asta Jim nu ai voie spui.
— Bine, nici nu trebuie să ne spui unde i-aţi ingropat. Tu mergi inainte şi noi venim după tine. Cind ai ajuns acolo unde i-aţi ingropat, te opreşti.
— Mister deştept, Jim te bucuri. Jim mergi inainte.
Jim fugi inainte, iar Tavello şi Pierre se ţineau in urma lui. Copilul se indreptă spre gardul de sirmă şi se opri in faţa unui copac uriaş.
— Aici eşti cinci, zise, arătind spre tulpina copacului.
— Jim, poţi să ne faci rost de o cazma ?
— Jim aduci, zise puştiul, luind-o la fugă. In curind se intoarse aducind o cazma cu arc. Jim sapi ? ii intrebă pe noii săi prieteni.
— Nu, Jim. Eşti incă prea slab pentru treaba asta.
— Ne descurcăm noi şi fără tine, zise Tavello.
Apoi luă cazmaua şi incepu să sape. La primele lovituri, cazmaua intră cu uşurinţă in pămintul afinat. Pe urmă insă se izbi de rădăcini. Tavello incercă să taie rădăcinile cu muchea cazmalei. Izbea, lovea, tăia de curgea năduşeala de pe el, dar de prisos. Rădăcinile erau tari, parcă erau din oţel. Şi chiar aşa şi era. Tavello se lupta cu rădăcinile arborelui fierului, Mammea elata *, care creşte in Brazilia.
Tavello se indreptă din şale şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Jim se apropie de el.
— Mister, dai voie ? zise Jim, luindu-i cazmaua din mină.
— Poţi să-ncerci ! consimţi Tavello rîzind şi făcu un pas inapoi.
Jim ridică sus cazmaua şi izbi cu ea drept in jos. Apoi o ridică din nou, o lăsă să cadă. Unde lovea se rupeau rădăcinile. Jim mai ciocăni o bună bucată de vreme cu cazmaua lui, pe urmă curăţi partea răscolită, aruncind pămintul afară.
— Aici nu erai rădăcină, gifii odihnindu-se. Aici ai crescut din nou.
— Ia să văd şi eu cum faci ?
Jim dădu din umeri.
— Nu ştii. Aşa crezi eu.

(Urmare în numărul viitor)

* Unul dintre soiurile de arbori „de fier“ (de esenţă foarte tare) din Brazilia.

PROBLEMĂ... COMBINATĂ

Textul de mai jos a fost alcătuit pe baza cîtorva paragrafe extrase din trei povestiri diferite ale colecției noastre.

Problema constă în a afla care sînt aceste 3 povestiri.

„...tresări și aruncă locotenentului o privire plină de ură. Profilul său arăta ca sculptat cu dalta, iar ochii săi de un albastru închis, căzuți în fundul orbitelor, erau încununați de sprîncene negre și de un păr ondulat, cu numeroase fire argintii. Maxilarele sale proeminente încadrau o bărbie energică trapezoidală.

— Da! A fost împușcat, urlă colonelul. Eu l-am împușcat! L-am împușcat pentru că voia să-mi răpească aurul, aurul meu, aurul care mi se cuvine numai mie!

Am avut deodată impresia că va izbucni în plîns. Gura îi fremăta ca unui copil și ochii i-au căpătat strălucirea pe care o dau lacrimile cînd sînt gata să se reverse.

N-o să uit multă vreme scena."

PREDAȚI METALELE VECHI
1000Kgr
la
300Lei
ICM
în București
la depozitele din:
Str. Cuțitul de Argint nr. 14
și Șos. Gării
Obor nr. 18
și la toate depozitele I.C.M. din ȚARĂ

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
eviigheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala!)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU